

OLDŘICH JANOTA

Nastal čas věci uzavírat

Vladimír 'Lábus' Drápal / foto Daniel Vojtíšek

Není vůbec jednoduché vstoupit do světa Oldřicha Janoty. Jeho výsostně individuální postoj k hudbě, ke slovu, k životu, k vlastní existenci způsobil, že jeho tvorba zůstala na okraji, kam nelze dojít každému. Jeho komnaty jsou plny ostrých hran, druhých břehů, podzimních mlh. Hranice přestávají existovat, vidíme cestu kamsi za obzor pouště a tiché skřípění písku našeho tušení narušuje jen tlukot vlastního srdce. Janota zpívá v jedné ze svých písní: *Protínáme kruhy/A vítr fučí ve škvírách/Protínáme kruhy/Ale náš vlastní se už zavírá* - jako by sám popisoval svůj osud, kdy jako umělec, doprovázený jen svou kytarou, prošel proměnami hraní s 'kapelami' nasycenými experimentováním a hledáním nových tvarů, se smyčcovým doprovodem uznávaných virtuosů, s baletem, až opět zůstal osamělým hráčem, navracejícím se ke svým kořenům, má-li jaké. Je i náš osud vtisknut do textů Janotových obrazů? Je filozofem, vizionářem, anebo obětí světa kolem něj? Jeho tvorba vyvolává i v nás otázky, kdo jsme, kam směřujeme, odkud jsme přišli. Stejně pochyby, stejná nejistota, které trápí každého výjimečného umělce, každého vnímavého člověka. Vstupme alespoň na chvíli do říše tichých vod Oldřicha Janoty a nerušíme, prosím, jeho kruhy. Žádná slova stejně nemohou obsáhnout hluboký ponor do věčnosti, kterou lze objevit v jeho hudbě.

*Kterou řekou
Kterou cestou
dál jít mám
tam kde spí čas?
Suché listí padá
žluté šaty na zem svléká
pohyb stromu*

(Kterou řekou)